

La vall d'Aro

És com una banya allargassada, entre l'Empordà i el Gironès, entre les Gavarres i el massís de Cadiretes. Comença als peus de la costa de l'Alou, on una sèrie de torrents que provenen de l'Ardenya conformen el Ridaura, un riu modest, però prou important per donar caràcter al paisatge. Amb prou feines són una quinzena de quilòmetres de terra fèrtil, flanquejada pels tons conventuals de Solius i les aigües miraculoses de Salenys. Els càmpings floreixen vora els camins i els campanars de Santa Cristina i de Castell d'Aro treuen el nas entre les urbanitzacions insolents. La Vall d'Aro era una batllia reial antigament comandada pels monjos de Sant Feliu de Guíxols, terra de pagesos que cultivaven tota mena de productes d'horta. Ara és el rerepaís d'una costa fagocitada pel ciment. Però sota la Pedralta encara hi creixen pins llargueruts i alzines musculades, i la ginesta hi floreix amb tons de groc fresc. Cap al tard, eixams d'ocells sobrevolen els camps lleugerament ondulats on creix el blat –o potser l'ordi– i tiges erectes de colza. Sota les aigües encalmades del Ridaura mouen la cua els capgrossos i les bardisses prosperen sota acàcies bordes altíssimes. El riu, tímid, a vegades s'amaga sota un sorral, entre canyons, però sempre acaba traient el cap novament, fins que arriba a la gran platja d'Aro, a la vora de punta Prima, allà l'esperen l'ombra d'alts edificis grisos i estols de gavians que es passegen entre la sorra i el mar. La Vall d'Aro ja gairebé no existeix, però encara es pot trobar alguna cosa de la seva essència. Els monjos de Solius en guarden una mostra, entre xiprers punxeguts que apunten directament cap al cel.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/04/27/vall-daro/842963.html?utm_source=rss